

Ἡ ἐνανθρώπις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διαρκὴς βίωσις τῆς «ἀναδημιουργίας» μας^(*)

Α΄.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά:

ΕΠὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου σωτηρίου ἔτους 2000, εὐχόμεθα νὰ διέλθετε τοῦτο ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ καὶ ἀγάπῃ, «μὴ συσχηματιζόμενοι τῷ αἰῶνι τούτῳ»¹, χωρὶς δηλαδή νὰ ἐξομοιώνεσθε μὲ τὴν ἀντίληψιν καὶ τὸν τρόπον ζωῆς τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ «μεταμορφούμενοι» καὶ «ἀνακαινιζόμενοι» διὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγίας ζωῆς καὶ ἐνεργοῦντες ἐν παντὶ καὶ πάντοτε «τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον»¹, μὲ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ καθοδήγησιν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους, ὅτι εἰδικὰ τὸ ἔτος αὐτό, τὸ 2000, ἀναμένεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἓνα ἔτος «σταθμός», ἓνα ἔτος δηλαδή ποικίλης σημασίας:

ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ζοῦν, κατὰ τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Παῦλον, «χωρὶς Χριστοῦ»² ἀντιμετωπίζουν αὐτὸ κοσμικὰ, δηλαδή εἰδωλοποιοῦν τὸν χρόνον καὶ πιστεύουν ἀνοήτως, ὅτι τὸ 2000 ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ τὴν μαγικὴν θύραν, ἡ ὁποία θὰ εἰσαγάγῃ τὴν ἀνθρωπότητα εἰς μίαν «χρυσὴν», μίαν «νέαν ἐποχὴν» χλιαστικῆς εὐδαιμονίας:

ἐκεῖνοι πάλιν, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀποδεχθῆ τὰς ἐξωχριστιανικὰς ἐπιδράσεις τῆς μελλοντολογίας, τοῦ ἐπιστημονισμοῦ καὶ τῶν διαφόρων παραχριστιανικῶν καὶ παραθρησκευτικῶν κινήματων, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἔχουν ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὰς ἀντροδοξοῦς ἀπόψεις τῶν ἀκραίων προτεσταντικῶν ὁμάδων τῆς Δύσεως, ἀντιμετωπίζουν τὸ 2000 ὡς ἔτος «ἐσχατολογικόν», ὡς ἔτος δηλαδή βιβλικῶν ἀναστατώσεων, καταστροφῶν καὶ ριζικῶν ἀνακατατάξεων, προαγγελλόντων τὴν «Συντέλειαν»:

ἐκεῖνοι τέλος, οἱ ὅποιοι εἶναι μὲν Χριστιανοί, ἀλλὰ ἔχουν ἐκκοσμηκευμένην ἀντίληψιν διὰ τὴν ποιμαντικὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν μαρτυρίαν Της, ἀντιμετωπίζουν τὸ 2000 ὡς μίαν μεγάλην εὐκαιρίαν πολυδαπάνων κοσμικῶν ἐν πολλοῖς ἐκδηλώσεων, ἀλλὰ καὶ διαχριστιανικῶν καὶ διαθρησκευτικῶν δραστηριοτήτων καὶ ἐπαφῶν, ἐπιδεικτικῶς δεδαίως καὶ ἀποστατικοῦ χαρακτῆρος.

Ἄρα γε, ποία θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ στάσις τῶν τέκνων τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ 2000; Ἄπαιτεῖται ὄντως μία ἰδιαιτέρα ἀντιμετώπισις τοῦ ἔτους αὐτοῦ, ἂν ὑποτεθῆ, ὅτι εἶναι τοῦτο διαφοροτικὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα κοινὰ καὶ συνήθη ἔτη;

Β΄.

ΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΩΜΕΝ, Χάριτι Κυρίου, μίαν προσέγγισιν τοῦ ἐπικαίρου αὐτοῦ ζητήματος.

Ἡ Σάρκωσις τοῦ Λόγου, ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἱστορικὰ καθορίζεται ὅτι ἔγινε πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν «ἐν ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως»³, μᾶς ἀπεκάλυψε τὸ «μυστήριον τοῦ θελήματος» τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τὸ σχέδιον τῆς Θείας Οἰκονομίας νὰ «ἀνακεφαλαιωθοῦν» καὶ συνενωθοῦν «τὰ πάντα ἐν [αὐτῷ τῷ] Χριστῷ, τὰ ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς»⁴.

Καὶ «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν»⁵ καὶ ὡς μοναδικὸς πλέον «μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων»⁶, μᾶς δίδει τὴν δυνατότητα νὰ κοινωνῶμεν μετὰ τὸν Πατέρα «ἐν τῷ σώματι τῆς σαρκὸς Αὐτοῦ»⁷.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας Του, «ἀνακεφαλαιώνει» ὅλην τὴν δημιουργίαν εἰς τὸ Θεανθρώπινον Πρόσωπόν Του: εἶναι ὁ νέος Ἀδάμ⁸, ὁ Ὅποιος ἀναλαμβάνει ὅλην τὴν φύσιν μας, τὴν ἀναδημιουργεῖ ριζικὰ, τὴν ἀποκαθιστᾷ καὶ ἀποδίδει εἰς αὐτὴν τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀθνητικότητά της· εἶναι ἡ Ἐλπίδα μας⁹, διότι ἡ δυνατότης νὰ ἐνωθῶμεν μαζί Του σημαίνει τελικὰ, ὅτι δυνάμεθα νὰ ὑπερβῶμεν τὴν τραγωδίαν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπαισιοδοξίαν ἐξ αἰτίας τῆς ἐμπαθοῦς φύσεώς μας.

Τὸ μοναδικὸν λοιπὸν τοῦτο καὶ ἀνεπανάληπτον γεγονός τῆς Σαρκώσεως ἀποτελεῖ τὴν κορυφαίαν ἔκφρασιν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κόσμον, διότι κατ' αὐτὴν ὁ Κύριός μας δὲν «ἐπεμβαίνει» εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου μόνον προνοητικὰ, ἀλλὰ «εἰσέρχεται» πλέον προσωπικὰ εἰς τὴν ἱστορίαν: προσλαμβάνει αὐτήν, δρᾷ ἀναδημιουργικὰ καὶ κατευθύνει αὐτήν διὰ μέσου τοῦ Σώματός Του, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας Του, πρὸς τὸ τέλος καὶ τὴν πληρότητά της, πρὸς τὴν ἐσχατολογικὴν ὁλοκλήρωσιν καὶ τελειότητα, ὅποτε θὰ εἶναι «ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσιν»¹⁰.

Ἐπομένως, ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου τῆς καινῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, δὲν εορτάζομεν τόσο ἓνα ἱστορικὸν γεγονός τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ προσοικειούμεθα προσωπικὰ τὸ «ἀνακεφαλαιωτικόν» καὶ «ἀναδημιουργικόν» ἔργον τοῦ Σωτῆρος μας διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· διὰ μέσου τῶν Ἁγίων Μυστηρίων, ἰδίως τῆς Θείας Εὐχαριστίας, βιώνομεν τὴν «Ἐξοδόν» μας ἀπὸ τὸν «παρόντα» ἱστορικὸν χρόνον εἰς τὸν «μέλλοντα» χρόνον καὶ πορευόμεθα δυναμικὰ πρὸς τοὺς ἀναμενομένους «καινοὺς οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν»¹¹, πρὸς τὴν αἰωνίαν καὶ ἱερὰν «κατάπαυσιν»¹² τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Γ'.

ΤΟ ΠΡΟΕΧΟΝ λοιπὸν δὲν εἶναι μία ὑψηλοτέρου ἐπιπέδου ἐπετειακὴ ἀνάμνησις τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μας κατὰ τὸ 2000, ἡ ὁποία θὰ προκαλέσῃ ἀπλῶς καὶ μόνον συναισθηματικὴν εὐφορίαν καὶ συγκίνησιν, ὅπως προκαλοῦν ἡ φάτνη, τὸ ἔλατον καὶ τὰ ἄλλα Χριστουγεννιάτικα λαϊκὰ ἔθιμα, ἀλλὰ ἡ ἐντονωτέρα χαρισματικὴ βίωσις τῆς «ἀνακεφαλαιώσεως» καὶ «ἀναδημιουργίας» καὶ «ἀνακαινίσεώς» μας ἐν Χριστῷ διὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ἔτος 2000, ὅπως καὶ κάθε στιγμή τοῦ ἱστορικοῦ χρόνου πρὸς τὰ Ἐσχατα, ἔχει τεραστίαν σημασίαν διὰ κάθε ἄνθρωπον καὶ τρομακτικὰ ἀπαιτήσεις, διότι ἀποτελεῖ τὸ «Σήμερον»¹³ τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου μᾶς προσφέρεται ἡ Χάρις, ἀκούομεν τὴν κλήσιν τοῦ Θεοῦ καὶ μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ γίνωμεν «μέτοχοι Χριστοῦ» διὰ τῆς μετανοίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·

Σᾶς ὑπενθυμίζω μαζί με τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Παῦλον, τὶ λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον: «*Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς Αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν*»¹⁴: «*Σήμερον*», καὶ κατὰ τὸ ἔτος 2000, καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὴν κλῆσιν τοῦ Θεοῦ, ὅς ἐκφράζωμεν ἐμπράκτως τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὸν ἐνανθρωπήσαντα Κύριόν μας, μετανοοῦντες καὶ μεταμορφούμενοι καὶ «*σπουδάζοντες εἰσελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπανσιν*»¹⁵, εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, τὴν «*ἠτοιμασμένην ἀπὸ καταβολῆς κόσμου*»¹⁶, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, πρεσβείας τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,
Πρόεδρος τῆς Ἱεραῆς Συνόδου
τῶν Ἐνισταμένων

(*) Περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 294/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2000, σελ 257-259.

1. Ρωμ. ιβ' 2.
2. Ἐφεσ. β' 12.
3. Ματθ. β' 1.
4. Ἐφεσ. α' 9-10.
5. Ἰωάν. α' 14.
6. Α' Τιμοθ. β' 5.
7. Κολασ. α' 22.
8. Πρβλ. Α' Κορινθ. ιε' 45 ἐ.
9. Πρβλ. Α' Τιμοθ. α' 1.
10. Α' Κορινθ. ιε' 28.
11. Α' Πέτρ. γ' 13· Ἀποκαλ. κα' 1.
12. Ἐβρ. γ' 7 - δ' 11.
13. Ἐβρ. γ' 14.
14. Ἐβρ. γ' 7.
15. Ἐβρ. δ' 11.
16. Ματθ. κε' 34.